

Явор Гърдев

Марат / Сад

*За собствената си коса от блатото да се измъкнеш,
навън с вътрешността да се обърнеш
и с ново зрение да видиш този свят.*

Петер Вайс, «Марат/Сад»

“Марат/Сад” може да се случи режисьорски само под формата на атентат срещу мен самия. “Марат/Сад” изисква от нас да оставим на гардероб арсенала си от театрални пистолети, картечници, топове (и пушки, които гръмват в еди-кое си действие). Вероятно ще задържим някоя и друга по-дребна цев в чорапите си, но основните муниции трябва да сдадем.

“Марат/Сад” трябва да отвори с мазолести от компютърни клавиатури ръце пробойна в бастиона на театралната магия, да определи и разконспирира мистификационния характер на последната.

“Марат/Сад” трябва да бъде едно голямо сбогом на илюзиите за драматичното и неговата предполагаема духовна стойност.

“Марат/Сад” трябва да ексекутира красивата театралност с всякаквите ѝ там пластични нюанси, дълбочини и прочие дребнобуржоазни глезотии, за да я замести с бруталната равност на дигиталните очи, които виждат в плоскостта на очевидното и повече не им трябва, за да бъдат гневни, т.е. живи.

“Марат/Сад” трябва да кресне с хрипливия вик на едно поколение, на което много му липсва, че поколението на неговите родители не е могло да има своята 68-ма (или че е искало да я има недостатъчно силно).

“Марат/Сад” иска да се конфронтира с ленивия вкус посредством набор от самоволни, неприлични и професионално неиздържани жестове.

“Марат/Сад” твърди, че професионализмът може да бъде и форма на отказ от професионализма за сметка на разни примамливи случайности.

“Марат/Сад” - шут в задника на обичния “Квартет”. И дупка в тюла му.

“Марат/Сад” няма да проектира мечтаната Европа като септичен и захаросан рай, към който трябва да търчим на подскоци, а като слабо място, като травматична точка на собствената ни идентичност, изпълнена с негативна митология и исторически предубеждения.

“Марат/Сад” няма да тича с астматичен бяг след прожектирания от другата страна на завесата “добър живот”, който ни прави толкова нервни и нетърпеливи, че вече почти не виждаме никакъв смисъл в своя собствен живот.

“Марат/Сад” няма да вярва, че добрият живот е там, където не сме.

“Марат/Сад” от гребена на якобинския си гняв ще хвърли и един последен съучастнически салют към изтипосания по тениските на пост-силиконовите революционери Че Гевара.

“Марат/Сад” ще се опита да връчи по една спасителна инжекция на закъснелите деца на революцията, които вече нямат шанса да бъдат изядени от майка си. Поради което се налага да се изядат сами.

